

[Elsebeth Kock-Petersen]

flygtningenes papirer. Vi mener, at det bør være sådan, at disse flyselskaber så også får pålagt den bøde, som man jo også praktiserer det i andre lande.

Vi ser videre frem til, at der fra regeringens side og i forbindelse med drøftelser i udvalget kommer nogle stramninger omkring familiesammenføringsreglerne.

Der er i det hele taget hele tiden brug for, at vi har indseende med, hvordan pengene bliver brugt, både i asylfasen, og når flygtningene er overgået til Dansk Flygtningehjælp. Der er brug for, at vi hele tiden i et samarbejde med disse to organisationer sørger for, at reglerne også bliver administreret sådan, at det lægger grunden til, at de flygtninge, der kommer hertil, også bliver klar over, at de har forpligtelser. Danmark har forpligtelser, og dem skal vi overholde, men der er selvfølgelig tale om gensidighed. Det gælder også dem, der kommer hertil.

Jeg vil godt slutte af med at sige, at jeg synes, de diskussioner, der kan opstå indimellem om flygtninges klædedragt, om deres spisevaner, om deres religion, er beskæmmende. Efter Venstres opfattelse er det slet ikke den slags synspunkter, der skal indgå i debatten om flygtninge – eller rettere sagt: de skal indgå på den måde, at disse menneskers klædedragt eller skikke eller religion eller måde at leve sammen på, kønsrollemønster, skal vi ikke komme med en statsautoriseret opfattelse af og mene, at nu skal de altså klæde sig anderledes eller bo anderledes eller opføre sig anderledes i deres familieliv. Det er ikke det, diskussionen bør gå på. Diskussionen bør gå på, at forpligtelserne Danmark og flygtningene imellem også bør have gensidighed.

(Kort bemærkning).

Ole Espersen (S):

Jeg kan ikke dy mig for i al fredsommelighed at komme med et par kommentarer til fru Elsebeth Kock-Petersens bemærkninger. Fru Elsebeth Kock-Petersen er jo tidligere socialminister, og jeg erindrer, at jeg havde en brevveksling med den daværende socialminister netop om undervisning i dansk, netop om hjemsendelsesmuligheder for de flygtninge, der ønskede at vende hjem.

Der var mange chilenerne og mennesker fra Uruguay, der gerne ville vende tilbage til deres lande, fordi forholdene var blevet stabiliseret

noget, som det blev sagt herfra for et øjeblik siden. Men de kunne ikke; de havde ikke de økonomiske muligheder, ikke engang for at leve en måned eller to i de lande, som de skulle vende tilbage til, og vi havde mange brevvekslinger om dette emne. Men socialministeren afsløp enhver form for medvirken til at yde dem blot en lille godtgørelse, således at de kunne komme i gang i deres hjemland. Det synes jeg var beklageligt.

Når man taler om, at de også bør have forpligtelser over for os, de, der kommer som vore gæster, så er jeg da ganske enig, men vi har altså også forpligtelser over for dem.

Vi har bl.a. en forpligtelse til at give dem rimelige muligheder for at lære dansk. Vi har forpligtelser til at give dem rimelige muligheder for i det ene eller de måske to år, det varer, inden deres ansøgning bliver imødekommet, at have en fornuftig dagligdag. Hvis de ikke har det, kan det ikke undgås, at der opstår gnidninger med samfundet omkring dem. Og så kan det ikke undgås, at de spirer til racisme lægges, som fru Elsebeth Kock-Petersen nævnte.

Vi har været – regeringen og den tidligere socialminister har efter vores opfattelse været – alt, alt for påholdende, netop når det drejer sig om de emner i forbindelse med flygtningenes og asylansøgnernes ophold her i landet, som blev nævnt af Venstres ordfører.

(Kort bemærkning).

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Jeg vil gerne sige til hr. Ole Espersen, at det er fuldstændig rigtigt, at jeg var tilbageholdende med hensyn til – det synes jeg lige skal siges præcist – at den danske stat blot skulle finansiere hjemtransporten uden at stille nogle meget klare betingelser.

Det, der var problemet i hele den diskussion, hr. Ole Espersen, var jo spørgsmålet om, hvordan vi opstiller kriterierne, så vi også undgår misbrug på dette felt. Derfor kan man sige, at jeg var imod hjemsendelse i den forstand. Det, der er diskussionen, er: Hvordan skal den danske stat gå ind i nogle betalingsforpligtelser i den situation?

Jeg er bekendt med, at man i Finansudvalget behandler det omvendte af det, om jeg så må sige, at man altså også betaler nogle af udgifterne til familiesammenføringer. Her synes jeg nok der er brug for, at man i det hele taget rejser